

Patkós Balázs

Guaranteed AuthMov

Miklós asztalon hagyott telefonja megrezzent, hogy jelezze, valaki valamilyen alkalmazásban kapcsolatba lépett vele, vagy csak valami rendszerüzenet érkezett. Nem teljesen tudatosult benne az információ: harmincnégy négyzetméteres lakásában a karantén eddigi három és fél hónapja alatt kialakított akadálypályáján rótt a délelőtti edzésének köreit. Hálófülkében jobbra ágy mellé, az ágyon most lágy átgördülés (következő körben majd a gyors hátrabukfenc, aztán a keresztbe átkúszás jön). A gardrószekrényhez tapadva kiosonás, szoba fala mellett fel a hasított bőr kanapéra. Mint a tornagerendán két nagyobb lépéssel átkerülni a túloldalra (jó, hogy nem volt kép a falon, sokszor félig-meddig elvesztette az egyensúlyát, de a falra csapva meg tudott kapaszkodni), a babzsákba fenékkal beugrani, onnan azonnal kigördülni, és ezzel a lendülettel megérkezni a fürdőszobába. Lehajtott végécészéjére jobb láb fel, elrugaszkodás, tükör felé pörögve háromnegyed fordulat közben nyelvet kiöltetni, csillár felé kezét kinyújtani, érkezésnél teljesen leguggolni, mosdó alá benézni, törpejárásban szobába vissza ki. Negyedik falnál kézállásba fel, rogyasztott karokkal előszoba felé, de ezt mindig csak elképzelte, nem is lett volna lehetséges kézállás közben karokat rogyasztani, a lábait hajlította be térdnél összevissza, de valahogy mindig úgy mondta magában, hogy karrogyasztás. Előszobában a cipőkön végigugrálni, mintha erdőben a patakbeli köveken. Hirtelen megfordulás, ilyenkor mindig szovjet katonasapkában és fehér atlétában látta magát, nyújtott lábakkal, csapkodva vissza, és jöhet az újabb kör.

Ma nem tudta végigcsinálni az ötvenhét kört, elege lett úgy tizenkettővel korábban. A babzsákra dőlve lihegett. Mindig ide dőlt le, amikor befejezte, ezért a babzsáknak nagyon büdös izzadságszaga volt. Jobb kezével felnyúlt és a kanapé ülőpárnájáról próbálta magához venni a telefonját. Rutinosan nagyokat csapkodott a párnára, hogy a készülék feléje ugráljon annyira, hogy már elérje a kezével. Megszégyenítő lett volna, ha fel kellett volna érte állnia, vagy akár csak átgördülni a másik oldalára.

Annyira fáradt volt, hogy csak egy bágyadt vigyorral reagált arra, hogy a Guaranteed AuthMov regisztrálta. Pedig ha nem így éri a hír, már azonnal bele is vetette volna magát az új lehetőségbe. Az elhúzódó karanténnal járó izoláció mindenkit megviselt, a különböző online felületeken való kapcsolattartás nagyon furcsán tudta alakítani az ismeretségeket. A telefonbeszélgetések szinte kötelezően videóbeszélgetésekké váltak, s így a nem annyira odafigyelésre, a mással foglalkozásra már nem volt lehetőség. Ez eleinte tartalmasabb találkozásokhoz vezetett, de aztán nagyon hamar átváltott nyomasztóvá, amikor az emberekben egyszerre volt meg a kapcsolódási, megosztási vágy, és a saját határaik eltűnése miatti kedvetlenség, szorongás. Miért kell megmutatnom a lakásom bármekkora részét is bárkinek? És magamat? És azt, hogy kivel lakom együtt? Vagy azt, hogy senkivel?

Előbb vagy utóbb nagyon sokak szerettek volna valami tisztát, újat, így hamar elkezdtek népszerűvé válni az olyan alkalmazások, amik véletlenszerűen vagy előzetes kérdésekre adott válaszok alapján valamilyen algoritmussal osztottak párba egymást nem ismerő embereket, akiknek így „egészen újszerű tapasztalatokban lehetett részük”. Az ilyen meet-a-stranger típusú oldalak persze vonzották a bolondokat, mániásokat, összeesküvéselmélet-hívőket, perverzeket, és ezek kombinációit, így terjedni kezdtek az olyan alkalmazások, ahova nemcsak meghívóval, de egy szponzor jóátállásával lehetett csak bekerülni, és ahol az is jól körül volt határolva, hogy mit csinál együtt a két idegen. Egy ilyen tematikus oldal volt a Guaranteed AuthMov, ami az ismerősöktől hallottak alapján tökéletesnek tűnt Miklós számára.

Fekvésből félig ülésig tornászta fel magát a babzsákban, és amíg a bal alkarjával az izzadságot törölte le a homlokáról, be a combjába és a babzsák huzatába, a jobb kezével elkezdte nyomkodni telefonja naponta többször fertőtlenített képernyőjét. Megadott pár adatot, elfogadott minden szabályzatot, és kiválasztotta a Silent mode-ot (no sharing after moving). Az alkalmazás megkérdezte, hogy most rögtön szeretne-e táncolni, vagy időzített találkozót kér. A képernyő jobb felső sarkára pillantott, és úgy döntött, délre mozgásképes állapotba tudja hozni magát és a lakást. Nem jelölt meg időkeretet. Surprise me! Az app kedvesen figyelmeztette, hogy időre legyen kamera előtt, partnere ki van már jelölve. Rendezze úgy a lakrészt, hogy *megfelelő* legyen a közös mozgásra. Not necessarily comfortable, but convenient – mondta a géphang. Amire használni szeretné az időt és a teret. És hogy ne feledkezzen el úgy felöltözni, ahogy ő is szeretné látni a másikat. Kicsit a moziban a mobiltelefonok kikapcsolására felszólító szignál mesterkéltségére emlékeztette, de a karantén eléggé eltompította ahhoz az embereket, hogy Miklós tudja, esetenként szükséges lehet az emlékeztető.

Huszonöt perce volt. Feltápáskodott, a falhoz, a sarokba tolta a kisasztalt (más asztal nem volt), és rárakta a babzsákot. Ezzel a lakás berendezését sikeresen befejezte. Betámolygott a fürdőszobába, aláállt a zuhanynak és megnyitotta a vizet. Összerándult a hideg sugárra, és aztán ellazult, ahogy bemelegedett a víz. Gyorsan bezappanozta magát és a haját, aztán csak csukott szemmel engedte magát átmosni. Néha kinyitotta a száját, megvárta, amíg tele lesz, kicsit gargarizált, majd nagy erővel préselte ki ajkai között az így már kicsit habos folyadékot, ami hangosan ploccsant a falicsempén. Kényszerítette magát, hogy kiszálljon a zuhanyfülkéből, nagyjából megtörülközött, és kisétált a szobába. Bekapcsolta a lakás legértékesebb felszerelését, a nem túl okos, de mindenképp nagyképernyőjű okostévéjét, telefonját kitűkrözte a tévére, és ráment az Guaranteed AuthMov oldalára. Aztán gyorsan el is ment onnan, mert rájött, hogy még mindig meztelen, és nem tudta, hogy az app mit csinál a telefon kamerájával. Tiszta fehérneműt vett elő és a mozgós ruháját, majd lefeküdt a padlóra maga mellé terítve a törülközőjét és kicsit távolabb helyezve a ruhacsomagot. Még volt tizenkét perce, és tudta, hogy addig még mindig izzadni fog, hiába a zuhanyzás. Megpróbálta minél jobban leállítani fizikai működését, és

elkezdett hangolódni a mozgásra. Cikáztak a fejében a gondolatok. A meg nem szárított hajáról, a zilált kinézetéről, amivel nem fog tudni mit kezdeni az ismeretlen társ, arról, hogy milyen lesz a mozgás. Mi lesz a menet? Arra gondolt, hogy utálja azt a mondást, hogy ezt dobta a gép, de most tényleg az a kérdés, hogy mit dob majd a gép. Felmerült benne, hogy fiúval vagy lánnyal mozogna szívesebben. Aztán inkább arra koncentrált, hogy mit mozogna. Nagyon lassan elkezdte mozgatni a nyakát, görgetni a fejét a padlón. A vállaival körzött, és a lábfejeit mozgatta. Kinyúlt a karjával és magához húzta a ruháit. Felvette az alsógatyáját, és próbált belebújni az atlétájába. Mérgeződött, hogy a szivárgó izzadása miatt küzdenie kellett a ruhával, ráadásul a verejték a hasa tetején azonnal átütött egy sötétebb pöttyöt kialakítva, ami majd egyre csak nőni fog.

Megpittyent a mobilja, öt perc hátralévő időt jelzett az app, és kérte, hogy kapcsolja be a kameráját. Jelezte, hogy negyven perc lesz a *session*, két perccel kezdés előtt, azaz három perc múlva küldi ki az instrukciókat. Miklós még egyszer jól áttörölte magát a törülközőjével, amit aztán ültében bedobott a fürdőszobába. Magára húzkodta a melegítőalsót és a bő, hosszú ujjú pólót. Hátraevickélt a babzsák hűlt helyére és a falnak támaszkodva várta, hogy teljenek a másodpercek. Remélte, hogy ő lesz először tanú, mert hirtelen nagy fáradtság tört rá. Körbenézett a szobában, és elképzelte, hogy mit fog látni, és mit fog gondolni a kedves partner. Úgy volt beállítva a kamera, hogy a fürdőszoba ajtaja nem látszott, így végül is tűnhetett a szoba egy nagyobb dolgozónak is. Már ha valakinek íróasztal helyett egy kanapé, meg a hátsó sarokban egy kisasztalra tett babzsák van a dolgozójában. A légzése lenyugodott, tudattalanul, talán skinneres emlékeiből próbált a testén belül minél messzebbre lélegezni. A gyomra és a bal könyöke között járatta a levegőt, vagy a gondolatát, vagy a bármit, amikor a tévé képernyőjén megjelentek az instrukciók. Három perc egymásra hangolódás, ami alatt bárki kedve szerint mozog, vagy nem mozog. A szemkontaktus nem feltétlen kötelező, de a nyitva tartott szem ajánlott. Miklós partnere fogja kezdeni a mozgást. Az első hétperces szakaszban egyedül táncol. Ezután majd Miklós öt percig fogja visszatáncolni, amit látott. Lesz egy kétperces rész, amikor a partner visszacsatlakozik, ez alatt Miklós az új mozgásra is reagálhat, vagy csak folytathatja, ami a partner addigi mozdulataiból jött. A két perc végére Miklós leül, és a partnernek lesz még négy perce újból egyedül táncolni. Aztán csere. Miklós gyorsan összeadta a számokat, megduplázta, amit meg kellett, rátette a három perc hangolódást, és azon kezdett el tűnődni, hogy mire megy majd el a hiányzó egy perc, hogy a cserénél lesz-e átállási idő, vagy a végén még lehet egy kicsit nézni egymást.

Aztán egyszer csak az instrukciók kikerültek a képernyő jobb szélére, középen pedig először nagyon pixelesen, aztán egyre jobb minőségben látható lett egy a Miklósénál alig valamivel nagyobb, de teljesen üres, fehér falú, világos barna linóleummal borított szoba, a közepén pedig egy Miklósnál kábé tíz évvel idősebb, a negyvenes éveit derekán járó nő. A karjait leengedve állt, s a falnak támaszkodva ülő Miklós annyira elviselhetetlennek találta ezt a különbséget, hogy akkor ő most máris

behelyezkedett nézőnek várva az előadást, hogy gunyorosan lebiggyesztette az ajkát, félrefordította a fejét, és megpróbált minél gyorsabban kimozdulni helyzetéből, de ügyetlenül csak négykézlábig jutott. Pedig tényleg ő lesz a tanú először, a nő fog mozogni, úgyhogy akár maradhatna, maradhatott volna is ülve. A másik elnevette magát, a nevetése nem hallatszik, hiszen semmi sem hallatszik, silent mode-ban vagyunk, egy pördüléssel lekerül a földre. Nagyszerű, profi lesz ez, teljes tudatában a gerincének, a gravitációnak, spirálmozgásoknak. Évente négy-öt fesztivál résztvevője, egyetlen mentsége, hogy nem visel türkiz ruhát. Nagyjából tizenhét másodperc alatt sikerült eljutni a nyitókép magabiztos Miklósától, és kicsit ügyetlenül álldogáló nőjétől oda, hogy Miklós félig háttal a kamerának térdel, és a hóna alatt néz vissza, a nézésével is inkább valahogy az egyensúlyát szeretné visszanyerni, míg a nő a képernyőn közelebb került a kamerához, kényelmesen ül, és egész természetesen mosolyog. Aztán ahogy telnek a másodpercek, a mosoly kicsit zavarodottá válik, az ülés nem annyira nyugodt. Miklósnak az az érzése támad, hogy a nő szeretné valahogy magát bemutatni, hogy ő miben van, hogy Miklós őt érzékelje, hogy tudja miből, honnan indul a mozgása. Ő maga elé teszi kifordítva a két kezét, mintegy elnézést kér azért, ami eddig történt, de most akkor tessék, ő már készen áll, illetve továbbra is ül. És figyel. A nő törökülésbe ül, rámosolyog, becsukja a szemét. Bólint, vélhetően magának. Megint kinyitja a szemét, nem farkasszemet néz, de sokáig nem pislog, szuggerál, ezt Miklós viccesnek találja, és képes kicsit lazítani, a könyökére támaszkodva először csak lejjebb csúszik a falon, aztán félfekszik. A nő kicsiket hintázik jobbra-balra. Jobb karja a combján, baljával a térdét fogja. Fél perc van a hangolódásból, Miklós most veszi észre a visszaszámláló stoppert, de villanás és kis sípolás is jelezte, hogy lassan kezdődhet az első tánc.

First mover starts – mondja a gép. Az időjelző Miklós megkönnyebbülésére eltűnik a képernyőről, és csak az instrukciók sorrendje marad: a hangolódás már piros, az első tánc fehér, a többi kék. A nő kontrollálatlanul lassan felemelkedik törökülésből úgy, hogy a lábfejei egész a teljes felállásig keresztben vannak. A szeme nemcsak, hogy végig nyitva, de végig a kamerába néz. Körözni kezd, továbbra is végig a kamera, azaz Miklós felé fordulva, nem a mozgás irányába figyel, ami egyre gyorsul, és egyre vékonyodik, a kör elipszissé, majd egyenes szakasszá válik. Előre-hátra tesz három-négy kisebb, majd egy nagyobb lépést, ez utóbbi alatt berugózik, a központja süllyed, majd emelkedik. Végig egyenes, de nem merev felsőtesttel, a szeme továbbra is nyitva, nagyon ritkán pislog. Miklós kényelmetlenül érzi magát. Azt hitte, nem számított semmire, de úgy tűnik, arra mégis, hogy előtte fognak mozogni, és nem neki, és most zavarban van. Időnként kénytelen kicsit oldalra fordítani a fejét. Érzi, ahogy a nyaka megfeszül.

Bekúszik a zene. Miklós nem ismeri fel, de olyan Zero 7-ös, biztos benne, hogy ha lesz ének, női hang lesz. A légység egyáltalán nem passzol a nő mozgásához. Milyen jól kitalálták, hogy ne azonnal induljon a zene, de az látszik, hogy nincs a programban mozgást érzékelő AI, ami ahhoz választana zenét. Mindenesetre a tánc lelassul. Az előre-hátra egy rövid, átmeneti keresgélés után átvált oldalirányúvá. A

karjaival nagy félkört ír le minden egyes jobbránál és balránál. Aztán, már csak a karok mozogtak: jobb – kis késéssel bal, bal – kis késéssel jobb. Nádszál-Paszvál – gondolta Miklós. De egy gondolkodó nádszál! – vágta rá a középiskolai irodalom tanárnő Miklós fejében. A nő jobb karja megfogta a bal vállát, és elkezdte hol átgyúrni, hol a bal felkar emelgetésével átmozgatni. A mozzgatás rángatássá változott, de nem volt folyamatos, hanem egy-egy impulzus után megvárta, hogy lecsengjen a bal kar repülése. Kör, ellipszis, szakasz, nádszál, balkarráingat – memorizált Miklós. Közben örömmel nyugtázta a nőből előtörő feszültséget. Lehet, hogy Amynek hívják, lehet, hogy Los Angelesben lakik, lehet neki nagy háza hatalmas kerttel, lehet, hogy szét dugják egymást a férjével, lehet, hogy nincsenek gyerekeik, és az unokaöccsökkel, -hugokkal szuperül tartják online a kapcsolatot, és a beszélgetéseket pont kényelmesen el tudják vágni, de három és fél hónap karantén után muszáj, hogy mindenki ben legyen feszűkő.

Most már bele-belemozdult az önráingatásokba a nő, és bár volt egy balkézszabály a mozzgatásban, mégsem szabályos kör mentén, hanem egy nem is önmagába visszaérő töröttvonalon haladt a bal karja után, amit hol a hóna alatt, hol a könyökéhez közelebb fogva dobált a jobb kezével. Aztán talán a zene, talán valami más újból lecsendesítette a mozzgatást, a jobb kar már nem dobálta a kart, hanem talán ringatta – Miklós nem látta jól, mert épp háttal volt a nő. Ringatta, inkább felfelé emelte, reptette. Kör, ellipszis, szakasz, nádszál, balkarráingat, mozzdulva rángat, mozzdulva ringat-reptet. Lassan megint a kamera felé fordult a nő, szeme úgy tűnt, le van hunyva, de Miklós biztos volt benne, hogy alul van egy biztonsági rés, amin keresztül érzékelheti, ha túl közel menne valamelyik falhoz. Ő is így mozzgott, ha már elvesztette a tájékozódási képességét. A nő a jobb első sarok irányába elengedte madarkarját, és ott maradt magában. Kis ideig mintha valamilyen impulzusra várt volna, vagy, talán azt érezte, hogy lassan letelik az ideje, de aztán leereszkedett, guggolásból kis öncsavarintással hátradőlt. A lábával toltta magát, megint körbe-körbe haladt, csak most a másik irányban. Közben fényjelzés, a következő szakasz kékje elkezdett villogni. Ez utóbbit csak Miklós látta, de a villanást nyilván érzékelte a nő is, ettől elbizonytalanodott pár pillanatra, majd folytatta a Picasso kalandjaira emlékeztető, csak karcsapások nélküli hátúszását, de érződött, hogy már nem tudja magát beleélni. Megállt, néhány belégzés erejéig csak a mellkasa mozzgott. Aztán felült, s amikor kinyitotta a szemét, az app sípolt.

Miklós felkelt, a szoba közepére állt szándékosan nagyra nyitott szemekkel. Várta, hogy a nő kikerüljön belülről, s ráfigyeljen, de az kicsit bizonytalanul feltápázkodott, nem teljesen tiszta tekintettel közelített a kamera felé, valamit matatott körülötte, majd a képernyőnek az a része, ahol a nő szobájának kellett volna látszódnia, elsötétedett. Egy ruhát dobhatott a laptopjára, de aztán ki is lépett az oldalról, s a tévén a Sorry, partner has left session felirat jelent meg. Miklósnak már nem kellett erőltetnie, hogy tágra nyíljon a szeme. Aztán száját elhúzza megrázta fejét, a kisasztalon a babzsák alatt megbűvő, kinyomtatott Adrigán-cikkre gondolt, kinyomta

a Guaranteed AuthMov tükrözését, kikapcsolta a tévét, és elindult újból lezuhanyozni.